

Hồi thứ Ba Mười Ba VẬN KHÍ CÔNG HÀO KIỆT QUÁ QUAN

Người đàn bà che mặt kia bật lên tràng cười the thé nói:

– Cô nương đừng nói khoác nữa cô đi qua được ba cửa quan này thì Thuần Vu lão phu nhân sẽ xuống thêm nghênh tiếp và chấp tay giao Quỷ Sầu Giản này cho hai vị để tùy ý sử dụng.

Độc Cô Nhận “Ồ” lên một tiếng rồi hỏi:

– Tôn giá nói thật chẳng?

Người đàn bà che mặt hắng giọng một cái rồi đáp:

– Nếu đó không phải là luật lệ của lão phu nhân thì tiểu phụ khi nào giám nói:

Độc Cô Nhận cười khẩy nói:

– Tôn giá nói vậy chắc cửa quan thứ ba phải có thiên binh thần tướng trấn giữ.

Người đàn bà che mặt lại nổi lên chàng cười quái gở đáp:

– Cách đây chừng trăm trượng nữa là đến cửa quan thứ ba rồi đó. Các hạ hãy thử vào coi...

Giữa lúc hai bên đối thoại với nhau thì có bóng người lấp loáng, hai mù đàn bà che mặt kia đồng thời rút lui vào trong và trở tay về phía xa xa nói:

– Hai vị đã vào lọt hai cửa quan, bất tất phải nói nhiều vô ích. Mời hai vị vào nữa đi!

Độc Cô Nhận từ từ thu kiếm về quay lại bảo Đoàn Hiếu Vân:

– Chúng ta đi thôi!

Đoàn Hiếu Vân trả lời bằng cái gật đầu chứ không nói gì nữa. Nàng cùng Độc Cô Nhận sóng vai tiến về phía trước.

Bên tai bỗng nghe một tràng “Cách cách” vang lên, hai người quay đầu nhìn lại thì mù đàn bà áo xanh che mặt đã biến vào trong khu loạn thạch.

Trước tình hình này, Độc Cô Nhận cùng Đoàn Hiếu Vân biết Quỷ Sầu Giản đã được kiến trúc một cách bí ẩn, ghê gớm. Khắp nơi đều bố trí cơ quan mai phục.

Độc Cô Nhận đã nghiên cứu những cơ quan trận pháp. Về môn bát quái cửu cung, chàng được trời phú cho tài trí hơn người, nên đã thuộc lòng. Nhưng đối với những cơ quan bố trí trong Quỷ Sầu Giản này chàng chưa tìm ra được một đầu mối nào.

Chàng chột ngừng đầu trông lên thì hai bên lạch nước toàn là vách núi cheo leo, đá mọc lởm chởm. Nhiều tảng đá trên cao tưởng chừng như sắp rớt xuống. Dưới khe nước chảy rì rào. Như vậy việc bố trí cơ quan thực không phải là chuyện dễ. Cứ tình hình này mà phỏng đoán thì Quỷ Sầu Giản nhiều lắm là có một vài đường hầm thông ra ngoài và một vài nơi có thể lợi dụng làm cửa ngầm mở đường được, nhưng chàng không hiểu những cơ quan này lợi hại đến thế nào?

Thế rồi hai người vừa tiến về phía trước vừa gia tâm đề phòng chân bước rất thận trọng. Tuy hai người đi trên khe núi có nước chảy mà mỗi bước chân đều phải dò dẫm trước rồi mới bước đi thật sự.

May ở chỗ nước khe này không sâu mấy chỉ ngập mắt cá. Có điều tình hình trong khe càng vào sâu càng nguy hiểm. Hai bên vách núi ngất trời, không một chút ánh sáng nào lọt vào được. Nhiều chỗ vách núi cao muôn trượng tưởng chừng đổ sập xuống lúc nào không biết.

Độc Cô Nhạn để ý xem trong khe này có Kim Ty thảo hay không. Chàng chỉ cần lấy được thứ cỏ đó là đạt được mục đích rồi, chứ không cần tiến vào căn cứ Thuần Vu thế gia. Nhưng trong khe này thỉnh thoảng mới có mọc rêu xanh, hoặc lác đác vài cây rong biển mà thôi. Dường như nơi đây không một tác cỏ nào mọc được thì làm gì có Kim Ty thảo với Ngân Ty thảo?

Độc Cô Nhạn không khỏi đem lòng hoài nghi về những lời của Lê Vi Tử và Vô danh Tẩu vì lẽ trong khe nước này không một tác cỏ mà cảnh tượng lại âm thầm lạnh lẽo phi thường. Ngay giữa trưa cũng khó lòng nhìn thấy ánh sáng mặt trời làm gì còn cây cỏ mọc được.

Đoàn Hiếu Vân đảo cặp mắt trong sáng nhìn ra bốn phía. Trước tình trạng nguy hiểm này, hiển nhiên nàng đã ra chiều khiếp sợ. Nàng khẽ kéo áo Độc Cô Nhạn hỏi thăm:

– Địa phương quỷ quái này thực là đáng sợ mà sao bọn Thuần Vu thế gia lại chọn làm sào huyệt?

Chẳng những Đoàn Hiếu Vân có cảm giác như vậy mà chính Độc Cô Nhạn cũng thấy trong lòng xao xuyến.

Nhưng chàng nghĩ ngay tới bọn Thuần Vu thế gia bị quần hùng thiên hạ truy nã để trừ diệt nên họ phải tìm đến đây để lánh mình ẩn náu. Chàng chắc những ngày đầu họ cũng chẳng muốn ở nơi quỷ quái này, mà vì nơi đây so với chỗ khác được an toàn hơn. Quần hùng có bới lông tìm vết để truy xét cũng khó lòng phát giác ra được, nên họ đành chịu sống ở chốn địa ngục trần gian này. Nay đã lâu ngày quá rồi, họ không muốn dời khỏi địa phương này thì nó lại thành ra một nơi mà thiên hạ rất quan tâm, một nơi đầy bí mật rừng rợn uy hiếp võ lâm.

Độc Cô Nhạn lại nghĩ tới thuyết nhân quả mà xét cho cùng thì Thuần Vu thế gia có tìm cách báo thù khốc liệt cũng không nên trách họ. Vì lẽ quần hùng các phái đảng trong thiên hạ đã gây cho họ một mối cừu hận sâu cay. Cuộc diễn biến

ngày nay tức là cái quả của các nhân ngày trước.

Chàng đang mãi ngẫm nghĩ nên Đoàn Hiếu Vân hỏi thế mà chàng vẫn chẳng trả lời ra sao, chỉ âm ừ đối đáp một cách hồ đồ cho xuôi chuyện.

Trong khoảng thời gian chững uống cạn tuần trà, hai người mỗi đi chững được tám chín chục trượng. Trong khe nước vẫn yên lặng như tờ, yên lặng một cách kỳ dị, nghẹt thở. Trừ tiếng nước khe róc rách ngoài ra không có một tiếng động nào khác.

Hai người không nói gì, mà trong bụng bao nhiêu điều phỏng đoán đang nhộn lên. Hai người đều tự hỏi:

– Không hiểu trên cửa quan thứ ba sẽ xuất hiện những nhân vật lợi hại đến thế nào?

Đột nhiên có một làn ánh sáng xanh lè lấp loáng ở ngoài xa chừng mười trượng. Ánh sáng chỉ lóe lên một cái rồi tắt ngấm. Ở trong khe núi tối tăm âm u, rùng rợn, mà lóe lên một tia lửa thì chẳng khác gì ánh ma trời. Hơn nữa hai người đang lúc khẩn trương đến cùng cực nên đều cho là một hiện tượng khủng khiếp...

Độc Cô Nhạn tuy hồi hộp trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng ung dung, chàng vờ như không để ý gì đến, chỉ tùm tùm cười nói:

– Chắc phía trước kia là cửa quan thứ ba rồi đó.

Vẻ mặt ung dung của chàng dường như có một sức mạnh ổn định truyền vào thân thể Đoàn Hiếu Vân, khiến nàng buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người chân không dừng bước vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Khe núi quãng này hơi quanh co. Hai người lại đi năm sáu trượng nữa thì đột nhiên nghe có tiếng gió rít lên vèo vèo tạt vào mặt khiến hai người không khỏi run lên.

Hai người định thần nhìn lên thì bên trời ở phía xa xa đã thấy những chòm sao dày đặc lúc ẩn lúc hiện dường như hai người đã vào đến chỗ cùng tận khe suối.

Lúc này chẳng những đêm khuya tối mò, mà mây mù lại mờ mịt, trước mắt ngoài mấy trượng cảnh vật đã lơ mờ không nhìn rõ.

Độc Cô Nhạn vận hết mục lực để nhìn ra thì chàng trông thấy lơ mờ có những khuôn mặt người. Nhờ thị lực và thính lực cực kỳ linh mẫn, chàng đã đoán ra là mình gặp phải một bọn đông người đang rình rập ở phía trước.

Độc Cô Nhạn dừng bước lại dùng phép truyền âm nhập mật bảo Đoàn Hiếu Vân:

– Cường địch ở phía trước, Đoàn cô nương chớ có bạo động.

Đoàn Hiếu Vân bao nhiêu ý nghĩ sợ sệt đều tiêu tan hết. Nàng ung dung dùng phép truyền âm nhập mật đáp:

– Nhạn ca cứ vững tâm, tiểu muội cũng biết rồi.

Độc Cô Nhạn tinh thần ổn định, đột nhiên chàng rút trường kiếm ra.

Bỗng nghe một trận cười ha hả vọng lại rồi có tiếng người trầm giọng quát:

– Đốt lửa lên...!

Một tiếng dạ ran, rồi hỏa quang bốn mặt bùng lên.

Chớp mắt trong vòng hơn mười trượng ánh sáng rực rỡ. Nhưng vì mây mù dày đặc, nên thị tuyến vẫn lơ mơ mà chỉ thấy cảnh âm u lạnh lẽo tưởng chừng như hãm thân mình trong địa ngục.

Độc Cô Nhạn vội vận thần công đảo mắt nhìn ra phía trước thì thấy khe nước dường như đã đến tận đầu. Ngoài hai chục trượng là một dãy đất có những gò đồng trời lên, coi chẳng khác một nơi hang núi. Hình tượng này rất giống cảnh động phủ của Âm Thánh Lâm Thiên Lô trên Lục Bản sơn. Hai bên vách núi có cắm tới mấy chục ngọn đuốc rất là tề chỉnh cho đến tận đầu vách đá.

Dưới những ngọn đuốc này có đến hơn hai chục người đứng thành hàng tưởng chừng như họ bày trận Trường Xà.

Độc Cô Nhạn thấy những người này rất nghiêm trang và có thứ tự khiến chàng không khỏi sợ run.

Những người này y phục giống nhau, họ đều mặc áo xanh và mặt bịt kín, nên trông không rõ diện mạo và nên canh của họ. Nhưng chàng cũng nhận rõ ra được có trai, có gái, có già có trẻ.

Độc Cô Nhạn ngẩn người ra một chút, rồi tay vung thanh trường kiếm, chàng tiến gần lại cười lạt hỏi:

– Phải chăng các vị giữ của quan thứ ba trong Quỷ Sầu Giản.

Người đứng đầu hàng phía tả tiến ra một bước nói:

– Các hạ nói đúng đó.

Độc Cô Nhạn để ý nhìn kỹ người này thì chẳng có gì khác lạ. Nghe tiếng lanh lảnh, chàng biết là âm điệu của một người đàn bà.

Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

– Phương giá là ai?

Người kia lạnh lùng quát lên:

– Các hạ đừng hỏi nữa. Hai vị đã vào qua được hai cửa quan. Bây giờ chỉ còn hai đường, các hạ chọn lấy một. Một là tiến vào cửa quan này, hai là bó tay chịu trôi.

Độc Cô Nhạn cả cười nói:

– Tại hạ đã qua được hai cửa quan rồi, mà đến cửa quan thứ ba lại bó tay

chịu trời, há chẳng đáng buồn cười ru? Độc Cô Nhạn này không phải là kẻ chịu cúi đầu khuất phục ai đâu.

Người đàn bà che mặt cất giọng the thé hỏi:

– Nếu các hạ biết rõ lợi hại thì chẳng có chi đáng buồn cười nữa. Vậy ta cho các hạ hay là chưa có người nào vào đến được cửa quan thứ ba. Ai ỷ mình có tuyệt kỹ tiến vào một cách khinh suất thì chỉ có đường chết mà thôi.

Ngừng lại một chút ngụ trầm giọng nói tiếp:

– Các hạ bó tay chịu trời thì có thể khỏi chết. Vậy các hạ nên nghĩ kỹ đi!

Độc Cô Nhạn vung thanh trường kiếm một cái đồng dục cười đáp:

– Trước khi tại hạ tới đây đã không nghĩ gì đến chuyện sống chết nữa. Có điều...

Chàng tiến gần thêm một bước dần giọng hỏi:

– Tại hạ muốn biết trước tôn giá giữ địa vị gì trong Thuần Vu thế gia rồi sẽ liệu.

Người đàn bà che mặt hắng giọng một tiếng rồi đáp:

– Được lắm! Các hạ sắp đến nơi rồi, dù ta có nói ra cũng chẳng hề chi. Ta chính là Thuần Vu tam phu nhân.

Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp.

– Bây giờ chắc các hạ có chết cũng nhắm mắt được rồi, không còn điều gì ân hận nữa.

Độc Cô Nhạn cười khanh khách nói:

– Tại hạ đã có duyên được gặp Nhị phu nhân và Ngũ phu nhân thì quả nhiên hai vị đó danh bất hư truyền, đều là những nhân vật bản lãnh phi thường. Bữa nay lại được gặp quý phu nhân trấn giữ đệ tam quan thì nhất định võ công phải vào hạng thần sầu quỷ khốc...

Đoạn chàng giơ trường kiếm lên nói lớn:

– Xem chừng đệ tam quan này trông cậy vào số đông đánh ản đề thủ thắng.

Thuần Vu tam phu nhân cất giọng lạnh như băng đáp:

– Các hạ bỏ trường kiếm đi thôi!

Độc Cô Nhạn cười rộ đáp:

– Chờ khi nào tại hạ quả nhiên bị bại về tay bọn quý vị, khi ấy hãy bỏ trường kiếm cũng chưa muộn.

Thuần Vu tam phu nhân thét lên:

– Đệ tam quan này không tử đấu bằng binh khí hay ám khí với các hạ cũng không giao thủ bằng quyền cước, chưởng, chỉ. Vậy các hạ có để trường kiếm cũng

thành vô dụng, chi bằng liệng vứt đi hay hơn.

Độc Cô Nhạn sững sốt hỏi:

– Quý phu nhân nói thế thì kỳ thật! Tại hạ xin thỉnh giáo: Bây giờ tại hạ vào đệ tam quan bằng cách gì?

Thuần Vu tam phu nhân cất giọng trầm đáp:

– Giản dị lắm! Chỉ cần khinh công tuyệt diệu là đủ. Các hạ hãy thi triển thân pháp phi thường để chạy qua đây là được.

Độc Cô Nhạn đưa mắt nhìn ra thì thấy hai hàng bó đuốc lửa cháy rần rần dài đến hơn mười trượng. Chàng tính khinh công mình có thể vọt tới nửa đường, rồi lấy đà nhảy đi cái nữa là hết.

Thuần Vu tam phu nhân lại tùm tùm cười nói:

– Nơi đây nhiều người, nhưng không một ai động thủ với các hạ. Nếu các hạ qua đây bình yên vô sự thì được coi là đã vượt xong đệ tam quan...

Mụ liền giơ tay trở vào phía trong nói:

– Phía trong Quỷ Sầu Giản này là căn cứ của Thuần Vu thế gia. Các hạ chỉ cần đi qua cửa quan này nữa là được lão phu nhân xuống thêm nghênh tiếp, đối đãi với các hạ vào hàng thượng tân...

Độc Cô Nhạn không khỏi sinh lòng ngờ vực. Chàng tự hỏi:

– Bọn người đứng hai bên này nếu không động thủ thì đến làm gì đây? Nghe Thuần Vu tam phu nhân nói thì điều kiện có thể dễ dàng, mà lại bảo tuyệt không một ai qua được là nghĩa làm sao?...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì mối nghi ngờ của chàng được trả lời ngay.

Nguyên Độc Cô Nhạn chần chừ nhìn thấy hai hàng người bịt mắt hai bên khẽ xoa bàn tay một cái, đứng quay mặt vào vách đá. Tuy không nhúc nhích mà khắc người nổi lên một làn mù trắng mỗi lúc một dày đặc.

Độc Cô Nhạn là thâm:

– Bạch Diên Độc chưởng!

Ý nghĩ này vụt qua trong đầu chàng, khiến chàng không khỏi giật mình.

Bạch Diên độc chưởng chỉ lọt vào trong người một chút là mắc chứng ác tật ma phong không chữa được nữa. Đó là điều mà chàng đã biết rồi. Bất giác chàng lẩm bẩm:

– Cả hai dãy người đến hơn bốn chục đứng dàn trâm một quãng đường dài mười trượng mà muốn giữ không cho một tia hơi trắng thấm vào da thịt là một việc không thể làm được.

Đồng thời lúc này dù chàng chẳng muốn tiến vào cửa quan cũng không được nữa, vì trong khe núi nhỏ hẹp này gió thổi rất mạnh. Bốn chục người kia chỉ vận

công lực đẩy hơi độc ra là có gió thổi đưa đi, hễ ai hít vào một cái là mắc bệnh ngay. Thế thì hai người còn có đường nào mà trốn thoát được nữa.

Đột nhiên Thuần Vu tam phu nhân cười khanh khách nói:

– Độc Cô Nhạn! Đoàn Hiếu Vân! Bây giờ hai vị đã biết đệ tam quan lợi hại thế nào chưa?

Hai người nghe nói đều ngẩn người ra.

Độc Cô Nhạn lớn tiếng hỏi lại:

– Tại sao tam phu nhân lại biết danh hiệu tại hạ?

Thuần Vu tam phu nhân cười khanh khách đáp:

– Thuần Vu thế gia để ý đến các hạ từ lâu rồi. Bữa nay hai vị đã nguyện ý đến đây nộp mạng là một việc hay lắm.

Đột nhiên mục lớn tiếng quát:

– Nếu muốn vượt qua thì phải vượt ngay đi, chỉ chậm một lát nữa là phải nhắm mắt chờ chết đó.

Độc Cô Nhạn động tâm. Một ý nghĩ khác lóe ra trong đầu óc chàng, Chàng tự nhủ:

– Chất độc Bạch Diên chướng tuy lợi hại thật, nhưng không làm cho người chết ngay tức khắc. Nhiều lắm là làm cho Ngũ quan tan nát rồi chết dần mòn. Ít ra còn được một vài năm mới hết sống. Chứng bệnh này sợ dĩ đáng sợ chỉ vì không có thuốc chữa song tình thế của mình hiện nay khác hẳn. Lê Vi Tử đã nghiên cứu được phương thuốc mà chỉ còn thiếu Kim Ty thảo. Nếu mình lấy được thứ cỏ này đem về thì dù có trúng phải Bạch Diên chướng cũng chẳng có chi đáng sợ nữa. Lê Vi Tử luyện xong được vật là lập tức mình lại lành mạnh như xưa.

Những ý nghĩ này xoay chuyển rất mau trong đầu óc Độc Cô Nhạn. Chàng liền đi đến quyết định. Chàng dùng phép truyền âm nhập mật bảo Đoàn Hiếu Vân.

– Bây giờ chúng ta chỉ còn một con đường phải theo là mạo hiểm vượt qua đệ tam quan.

Chàng vừa nói nhẹ nhàng đưa cánh tay phải ra phía sau.

Đoàn Hiếu Vân chẳng có quyết định gì. Nàng thấy vậy liền tiến gần lại một bước, giơ cánh tay nhỏ nhắn lên đặt vào lòng bàn tay Độc Cô Nhạn.

Độc Cô Nhạn không còn rảnh để mà suy nghĩ. Chàng quát lên một tiếng thật to rồi nắm tay Đoàn Hiếu Vân vọt người đi như tên bắn vào giữa hai hàng người che mặt trong Quỷ Sầu Giải.

Thuần Vu tam phu nhân cười khanh khách. Giữa lúc Độc Cô Nhạn vọt mình đi, mục hét lên một tiếng và phất tay áo một cái.

Hơn bốn mươi tên đồng thời cùng quát vang. Làn bạch khí ngưng tụ chung

quanh mình họ lập tức tản ra bốn mặt để cho luồng gió thổi đi khắp nơi.

Độc Cô Nhạn cùng Đoàn Hiếu Vân lúc nhảy tung mình lên đã để tụ chân khí để hộ thân. Đồng thời hai người bế tắc hô hấp vọt đi như sao xa. Bóng người lơ lửng bay vào giữa đám mây trắng mù mịt rồi vượt qua.

Quả đúng như Độc Cô Nhạn đã ước lượng. Đoạn đường mười trượng tuy khá dài, nhưng thân pháp hai người mau lẹ phi thường chỉ lướt đi một cái là qua được. Hai người đã tụ cường lực hộ thân lại nín thở, nên luồng hơi trắng của Bạch Diên chưởng chỉ ở ngoài thân thể mà thôi. Dù nó có dính vào da một chút mà mắc bệnh cũng chưa có gì đáng ngại.

o O o